

Titlu original (eng.): Temporary Bride

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
WILSON, PATRICIA

Temporar, mireasă / Patricia Wilson

Traducător: Irina Popescu-Tismana

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-317-3

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA“

PATRICIA WILSON

Temporar, mireasă

Traducerea și adaptarea în limba română de:

IRINA POPESCU-TISMANA

Editura și Tipografia
ALCRIS

Ultimele apariții ale colecției

“EL ȘI EA”

1064	Leigh Stanford	-Balsam pentru rănilor trecutului
1065	Kristen Robinette	-Iubind cu speranță
1066	Susana Thorson	-Dama de companie
1067	Norma Jeffrey	-Nodul strâns al dragostei
1068	Victoria Leigh	-Dragoste de soră
1069	Julie Fontange	-Anotimpul schimbărilor
1070	Mary Freeman	-Play-boy
1071	Donna Carlisle	-Coșmarul
1072	Caitlin Clark	-Capcana minciunii
1073	Catherine Airlie	-Formula magică a dragostei
1074	Roseanne Hunter	-Acea vară a renunțării
1075	Marianne Wurtz	-Ochi de tigr
1076	Anne Brock	-Locul doi câștigă
1077	Barbara Steel	-Vrăjitorul din Portland
1078	Letty Cameron	-Răspлата modestiei
1079	Madeleine Ker	-O căsătorie ca pe vremuri
1080	Leigh Michaels	-Un bărbat fără scrupule
1081	Elaine Raco Chase	-Al nouălea val
1082	Melanie Hurst	-Cântecul sicomorului
1083	Deborah York	-O viață împlinită
1084	Norma Daniels	-Prețul datoriei
1085	Janice Maynard	-Între două femei
1086	Mary Morgan	-Întâlnire furtunoasă
1087	Jane Ashton	-Micuta fugară
1088	Linda Adams	-Secretul lui Joe Elliot
1089	Jill Baker	-O femeie complicată
1090	Margaret Way	-Stăpânul din Malpara
1091	Joan Bramsch	-Vraja unei clipe

Capitolul 1

Mergând spre serviciu, Charlotte admise că pe umerii ei apasă o mare greutate la Sanford Chemicals. Se uită într-o vitrină și se încrunță. În ritmul acesta, era în pericol să-i cedeze nervii.

Unchiul Joe se necăjise mult din cauza situației lor financiare. Poate începea să se simtă vinovat că el stătea acasă în timp ce ea muncea; la urma urmei, nu era bătrân. Avusese un accident în timpul serviciului și fusese norocos să scape cu viață când izbucnise incendiul.

Singura slujbă pe care o găsisese în apropierea casei, fusese la noile birouri ale Societății Sanford Chemicals construite în oraș. Acestea fuseseră gata tocmai când terminase cursurile la colegiu și fusese mândră să lucreze acolo, până când unchiul Joe fusese obligat să se retragă, cu un picior grav rănit, care-l lăsase aproape invalid și fără nicio pensie!

Charlotte considerase acest lucru lipsit de omenie, dar el nu ridicase nicio obiecție. Sanford Chemicals dovedise că nu este

Respect pentru oameni și cărți

o firmă generoasă. Ce era mai greu, fusese învinuirea de neglijență.

Unchiul Joe era unica ei rudă. Mama ei murise cu patru ani în urmă. După moartea tatălui ei, când avea cinci ani, locuiseră în casa lui, fiind astfel căminul lor.

Faptul că unchiul ei nu mai era în stare să muncească, n-avea mare importanță, Charlotte fiind bine plătită. Dar faptul că el nu primise nicio compensație după accident și nici pensie, îl făcea să se supere de fiecare dată când era vorba de bani.

În această dimineață, unchiul Joe nu era prea bine dispus.

Răspunsul evaziv la întrebarea ei despre corespondența primită, o făcuse să presupună că nu erau decât facturi care-l vor necăji după plecarea ei la serviciu.

– Bună dimineața, Charlotte!

Unul din polițiștii locali o salută când trecu pe lângă el, zâmbindu-i admirativ.

Arăta bine, deși nu era și părerea ei în această dimineață.

Lumina soarelui strălucea în părul ei castaniu. Ochii cenușii de obicei zâmbitori erau acum gânditori. Era îmbrăcată sobru într-un costum albastru și o bluză albă, cum îi plăcea doamnei Atkinson, șefa de birou.

– Bună dimineața, domnule Reynolds! răspunse ea zâmbind.

Zâmbetul nu rămase prea mult pe buzele ei. Era prea îngrijorată; un presentiment o îndemna să se întoarcă acasă, să aibă o discuție serioasă cu unchiul ei.

Dar doamna Atkinson ar fi fost nemulțumită dacă ar fi întârziat, Charlotte fiind întotdeauna punctuală. Fără ea, doamna

Atkinson ar fi avut foarte mult de lucru. Se baza pe Charlotte, deoarece începuse să lucreze la firmă de când avea optsprezece ani.

Aprecia eficiența cu care Charlotte stenografia și bătea la mașină și în plus nu bârfea. La douăzeci și doi de ani, o considera mâna ei dreaptă.

Nu, nu putea întârzia. Va trebui să discute cu unchiul Joe când va ajunge diseară acasă.

Se apropie de intersecția străzii cu gândul la unchiul ei, la facturile care trebuia plătite. Având brusc sentimentul că ceva nu era în ordine, o făcu să realizeze că urma să aibă loc un accident și nu putea face nimic pentru a-l împiedica.

Un Mercedes negru înainta pe High Street părând că șoferul nu observa ceea ce Charlotte vedea cu claritate. O altă mașină era pe cale să-și schimbe direcția, ignorând semnul „Cedează trecerea”. Se întâmplă ca într-un film dat cu încetinitorul și deși celălalt automobil nu mergea repede, zgomotul ciocnirii îi spuse că cineva și-a șifonat tare capota. Mercedesul!

Ar fi fost exagerat să spui că în acest oraș s-a adunat mulțimea, dar Charlotte nu era singura care se opri și când șoferii ieșiră din mașinile lor, cel puțin zece persoane urmăreau cu interes scena.

Din Mercedes coborî un bărbat înalt, puternic, cu umeri largi. Felul cum deschise capota pentru a constata încruntat stricăciunile cu mâinile în șolduri, o făcu pe Charlotte să fie bucuroasă că este doar martoră și nu participant la acest eveniment.

Clătinând din cap, bărbatul îl privi pe șoferul celeilalte mașini, care examina radiatorul Fordului său strălucitor.

– Poți să-mi explici ce s-a întâmplat?

Șoferul Mercedesului era un american, înțelese Charlotte, vocea lui gravă accentuând amenințarea sugerată de statura lui înaltă.

Mica dar interesata mulțime căreia i se mai adăugase o pereche de tineri, privea curioasă și americanul se uită iritat în jur.

Charlotte remarcă ochii lui albaștri care se îngustaseră privindu-l încruntat pe șoferul Fordului.

– Sunt sigur că există destui oameni care au văzut ce s-a întâmplat, izbucni cel cu Fordul. Fiind american, nu cunoașteți prea bine regulile de circulație pe drumurile noastre. Dacă mergeți cu mașina, ar trebui să le învățați

El se uită cu speranță spre mulțime, dar nu primi niciun ajutor. Amândoi erau străini, n-avea nicio importanță că unul era de pe cealaltă parte a Atlanticului și celălalt probabil din orașul apropiat, adică tot un străin. Mulțimea se uita curioasă și se distra pe seama lor.

– Mișcați-vă, vă rog, altfel veți deveni martori! răsună o voce autoritară.

Polițistul Reynolds auzise evident zgomotul ciocnirii și apăruse să vadă care era situația. Mulțimea se împrăștie mai mult de teama de a fi martori, gândi Charlotte, decât din cauza apariției polițistului local.

– Acum, să stabilim ce s-a întâmplat, zise el.

Cu carnetelul în mână, Reynolds era gata să noteze, dar șoferul Fordului sări primul cu gura.

– Acest individ...

– O clipă, domnule. Să procedăm în mod ordonat. Numele dumneavoastră, vă rog?

Se uită la americanul care se stăpâni cu greu să nu izbucnească.

– Landor, Kit Landor!

– Kit vine de la Christopher, domnule? întrebă polițistul.

– Nu! Kit și atât

Brusc, o măsură cu privirea pe Charlotte...

– Nu aveți ceva mai bun de făcut, domnișoară? se răsti el.

Polițistul Reynolds se întoarse surprins spre ea.

– Bună, Charlotte! O să întârzii la serviciu.

– Mai întâi datoria, domnule Reynolds, spuse ea. Am văzut ce s-a întâmplat.

El încuviință și se întoarse spre american, care o privea insistent pe Charlotte, întrebându-se fără îndoială ce va spune.

– Adresa dumneavoastră, domnule Landor?

– În acest moment, Beauford Terrace, numărul șaptesprezece.

Charlotte stânse din buze. Beauford Terrace era o zonă cu apartamente de lux, iar el conducea un Mercedes.

Îl urmărea fascinată, în timp ce polițistul nota ce-i spunea celălalt bărbat. Nu mai văzuse un american până acum, cu excepția celor de la televizor. Acesta arăta ca un om dur, privirea rece a ochilor lui albaștri care se întorceau din când în când spre ea o făcea să se înfioare. Dar nu se pierdu cu firea, decisă să spună ce văzuse, împăcată deja cu gândul că va întârzia la serviciu.

– Acum, Charlotte. Spune-mi ce ai văzut, apoi te poți duce la

treabă. N-am nevoie de detalii despre tine în legătură cu numele și adresa, adăugă el cu un zâmbet părintesc. Spune-mi doar cu propriile tale cuvinte ce ai văzut.

– Mergeam spre intersecție și după ce am trecut pe lângă dumneavoastră, am văzut Mercedesul venind pe High Street. N-aș fi remarcat în mod special, dacă n-aș fi văzut Fordul apropiindu-se repede și fără să frâneze. A ieșit în șosea și a lovit Mercedesul.

– Acest american mergea ca un nebun! protestă șoferul Fordului adresându-se polițistului. Născocoști! o acuză el pe Charlotte.

– Ține-ți gura!

Americanul părea mai înalt când se îndreptă amenințător spre omul furios. Era mai înalt decât polițistul și șoferul Fordului tăcu.

– Semnezi declarația diseară la poliție, Charlotte, sau trec eu și o aduc când mă duc acasă?

– Vin acolo după serviciu, zâmbi ea pregătindu-se să plece.

– Ați aranjat totul! Vă cunoașteți! protestă furios șoferul Fordului.

Nici americanul nu era calm și polițistul interveni imediat.

– Cred că puteți pleca, domnule Landor, spuse el. Cum nimeni n-a fost rănit, rămâne treaba companiilor de asigurări. Voi scrie totul în raportul meu.

– Bine, dacă aveți nevoie de mine, voi fi la Sanford Chemicals în următoarele zile, spuse americanul întorcându-se la mașina lui.

– Ce coincidentă! exclamă polițistul. Acolo lucrează Charlotte și incidentul a făcut-o să întârzie.

Îl privi pe american și acesta se întoarse spre Charlotte, privind-o cu răceală.

– Aș fi încântat să vă duc cu mașina, se oferi el politicos.

Îi luă brațul fără ceremonie și o ajută să se urce în mașină, apoi se instalează la volan.

– Îți mulțumesc că m-ai ajutat ca martoră, spuse el posomorât și Charlotte se întoarse și-l privi cu răceală.

– N-am făcut decât să spun ce am văzut.

El îi adresă o privire neîncrezătoare, apoi semnaliză și intră în traficul nu prea aglomerat.

– Sunteți de la forul tutelar? întrebă Charlotte în timp ce mergeau pe High Street.

Avea un aer autoritar care o condusesese la această concluzie.

– Da, confirmă el.

N-avea de gând să spună mai mult și ea îi urmări expresia trufașă care se potrivea foarte bine cu ambianța generală de la Sanford Chemicals.

– Sunteți foarte bronzat. Lucrați cumva afară, la instalații? La noi nu există instalații în afară de macheta din biroul directorului general, spuse ea cu un aer atotștiutor.

– Sunt contabil, dar petrec mult timp la soare.

– Foarte interesant, replică ea. Apropo, îmi dau seama că n-ați mai fost de mult în oraș, după cum vă orientați. Ați luat-o în direcția greșită!

Abia reușea să-și ascundă satisfacția. Acest american trebuia pus

Respect pentru oameni și cărți
la punct!

– De ce naiba?...

Se uită la ea, apoi întoarse brusc mașina în direcția opusă, manevră care o sperie pe Charlotte.

– Ați întors într-o zonă interzisă! protestă ea.

– Nu prea îmi pasă de regulile de circulație, o asigură el, adăugând cu insolentă: pariez că ești bună în munca ta.

– Ce vă face să credeți? întrebă ea.

– Trebuie să fii! replică el privind ironic modul cum se prezenta.

Charlotte se enervă. N-avea importanță ce credea despre ea acest american arogant și prost-crescut, dar erau mulți oameni care mergeau la serviciu îmbrăcați așa! Se întrebă cum credea el că trebuie să se prezinte o secretară.

– Trebuie să știți, domnule Landor, că sunt foarte bună în meseria mea, cum veți vedea dacă rămâneți aici mai mult timp, îl informă ea înțepată. O să descoperiți de asemenea că filiala este eficientă și este condusă de oameni inteligenți. Nu știu cum o să vă adaptați, dar dacă nu rămâneți aici mult timp, poate n-o să observe lipsa dumneavoastră de manieră.

El încetini ca s-o privească și izbucni neașteptat în râs, comportamentul lui schimbându-se ca prin minune.

– Cum te numești? Domnișoara Perfectiune? întrebă el cu un zâmbet larg care-i dezvăluia dantura perfectă.

– Numele meu este Roberts. Charlotte Roberts, spuse ea.

– Roberts? murmură el ca și cum voia să rețină numele.

Spera să nu fie concediată din cauza atitudinii ei.

– Așadar, lucrezi pentru filiala noastră din Anglia.

– O filială foarte bine condusă, răspunse ea.

– Ești prost plătită?

Îi aruncă o privire cercetătoare, iar ea îl înfruntă cu îndrăzneală.

– Nu! Sunt plătită corect, dar nu mă gândeam la mine!

– Înțeleg! Ești reprezentanta sindicatului!

– Nu sunt nimic de felul acesta! replică Charlotte. Mă gândeam la cineva care a fost foarte rău tratat de Sanford Chemicals, dar nu este treaba dumneavoastră.

– O ceartă este ultimul lucru de care am nevoie în această primă zi.

Tăcerea care se instalează în restul drumului era de fapt o tensiune greu de suportat. Când se opri mașina, Charlotte se grăbi să coboare.

– Mulțumesc pentru călătorie, domnule Landor, spuse ea cu un zâmbet înghețat. O zi bună! adăugă ea imitându-i accentul.

– A fost o experiență, o asigură el ironic.

Charlotte se gândi că ar trebui să învețe să-și țină gura. La urma urmei, și ea și unchiul Joe erau vulnerabili; nu putea continua să spună ce gândește. Kit Landor era de la forul tutelat din Houston, unde Brett Sanford, patronul milionar al firmei, își exercita puterea fără să țină cont de lege.

Se grăbi să se îndepărteze, observând însă cu coada ochiului că era furios.

– La naiba!

Îi atrăsese atenția asupra ei și ar putea să aibă probleme.

Respect pentru oameni și cărți

Urcă în fugă scările, nedumerită să descopere că nu se gândea la întârziere, ci la vocea gravă a americanului. Își amintea ochi lui albaștri pătrunzători și-și dori să fi plecat de la locul accidentului cum făcuseră și alții. Astfel, n-ar mai fi avut această discuție cu el. Spera să nu rămână prea mult aici.

Ajunse totuși la timp și doamna Atkinson o privi aprobator ca de obicei.

– Punctuală, Charlotte! remarcă ea privind ceasul.

Ea era tentată să-i spună despre accident și cât de aproape fusese să întârzie. Era de asemenea tentată s-o prevină că cineva care își parca acum Mercedesul era delegat special de la forul tutelar. Decise însă să renunțe, altfel americanul putea să suspecteze că graba ei de a o pune în gardă pe doamna Atkinson însemna că aici aveau ceva de ascuns.

Își dezbracă jacheta, o agăță în cuier și începu să lucreze, reluând treaba de unde o lăsase cu o zi în urmă.

Absorbită cu totul de munca ei, tresări când auzi o voce iritată și ridică ochii îngrijorată. Îl văzu pe american intrând în birou împreună cu directorul general.

Domnul Briggs părea puțin încurcat, dar americanul se calmase și spre ușurarea Charlottei o salută din cap politicos, nedând niciun semn că în acea dimineață schimbaseră cuvinte aspre.

Deși pentru el s-ar fi putut să nu fi fost neobișnuit. El nu păruse șocat de accident, mai curând furios și nu-i trebuise mult să se înfurie și pe ea.

Ea răspunse cu răceală și continuă să lucreze.

– Ah, doamna Atkinson!

Domnul Briggs merse spre biroul doamnei Atkinson.

– Dânsul este domnul Landor de la centru, contabil-șef. Va sta aici câteva zile și vă rog să-i acordați tot sprijinul.

– Bineînțeles, domnule Briggs!

Doamna Atkinson strânse mâna pe care i-o întindea americanul, roșie la față de surpriză.

Charlotte întoarse capul, mulțumind Cerului că el nu spusese nimic și propunându-și ca pe viitor să-și țină gura. Atenția acestui bărbat sever era ultimul lucru pe care-l putea dori.

Ce vruse să spună domnul Briggs prin „contabil-șef”? Un mod ciudat de a prezenta pe cineva atât de important!

La cantină, în timpul prânzului, americanul era ținta tuturor discuțiilor, Charlotte fiind intrigată de varietatea opiniilor legate de acest misterios individ.

Consensul general se putea rezuma în două cuvinte: sever și periculos.

– De ce periculos? se interesă Charlotte, acceptând sever fără niciun fel de rezerve.

– Este un șmecher! spuse una dintre tinere cu fermitate.

– Un spion al Companiei! fu opinia alteia.

Charlotte se întrebă de unde căpătaseră intuiția de a-i recunoaște pe șmecheri și pe spioni. Se gândi totuși că era posibil, dat fiind că venea de la conducerea firmei Sandford.

Spera ca dosarul ei personal să nu spună nimic rău despre ea.

În orice caz, se trezi brusc singură la o masă în timp ce celelalte își luaseră tăvile și se așezaseră într-un colț, să bârfească. Dar singurătatea nu dură mult.